

2013. ÁPRILIS-MÁJUS

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 10. ÉVFOLYAM 4-5. SZÁM

A Lélek egysége

**„Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével!”
(Ef 4:3)**

Világunk föltartóztathatatlannal rohan – a proféciaikat beteljesítve – a globalizáció, az új kor, az antikrisztusi világegység irányába. Hol van már népegység, a sosemvolt népeuralom, a demokrácia. A nyilvánosság előtt persze tovább tart, sőt egyre zajosabb a demokrácia játék, miközben a háttérben készül (vagy már el is készült) a „demokráciákat” mindig követő anarchiából egyedül üdvözítőnek feltüntetett despotizmus – ahogy ez a történelemben eddig mindig volt. Az utolsó nagy despotát a Biblia Antikrisztusnak nevezi, aki a Hamis Prófétaival karöltve az ősi kígyó a Sátán terveit valósítja meg a földön: egységes sátni, antikrisztusi világuralmat.

A nagyokat mondó, hazug száj a hitetés eszközét alkalmazza, s bizony elhitei – ha lehet – a választottakat is (Mt 24:24).

Ez lesz jó neked – hirdeti a médiák sokasága – s bizony a nagy többség el is hiszi, hogy neki az a jó, amit éppen jónak kiáltanak ki, a hitetés működik, és kialakul az elhitegetett hívők egységtábora, új vezér, új pénz új gazdagság, új kor, új embertípus... és ami nem illik a képbe, aki nem áll be a sorba, az rossz, az ellenség, osztályellenség, régimódi vagy épp reakciós, bigott vallásos, klerikális, vagy elmebeteg.

Az egység jele, ami korántsem egyszerű jel, a fenevad bélyege. A Jelenések könyvét tanulmányozva – különösen is a 12-13 részt – nyilvánvaló, hogy a nagy többség megengedi, sőt kéri a „megbélyegzést”, hisz ez

lesz csak igazán jó a propaganda szerint, a boldog új kor (a független nemzetek beteges korszaka után, ami anarchiába sodorta az emberiséget), az egységes világ, határok és nemzetek nélkül; egy világ, egy vallás, egy jel...

Ami az egy vallást illeti, nyilvánvaló – legújabbán épp Ferenc pápa ökumenikus összejöveteleken elmondott üzeneteiből –, hogy teljes a nyitás az Iszlám felé, de minden más vallás felé is a „barátság jegyében”. Természetesen fontos a barátság, az empátia, a tolerancia, az üdvösség feltétele azonban a Jézus Krisztusban, Isten Fiában, mint Megváltóban való hit – a legújabb korban is –, s ennek föladata a „barátság” jegyében antikrisztusi „barátság”, antikrisztusi „ökumené”. Az üdvösség feltétele nem a monotheizmus, nem valamelyik világvalláshoz való tartozás, hanem a Krisztus-hit (Jn 3:35-36, 1Jn 5:10-12). Az egy világ az úgynevezett „új világregend” jegyében szinte készen áll, és a még kötekedő, nemzeti vagy épp önálló gazdaságot, önfenntartást „erőltetők” megzabolázása most zajlik, és nem csak Európában. Lassan tényleg nem adhat és vehet, aki nem képes az új egységben gondolkodni, aki nem veszi föl a Fenevad bélyegét.

Hogy is mondja az Írás: „És megadatott neki, hogy mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltessen meg, és hogy senki se vehessen vagy adhasson, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma...” (Jel 13:16-17).

Az Egyesült Államok szenátusa elfogadta a nagy hírveréssel beharangozott „jótékonyági” „Obama Health Care” törvényjavaslatot. Eszerint a homlokba vagy a kézfejbe kell chipket beültetni. Ez a módszer nem csak arra lesz jó, hogy azonosítsa, vagy az egészségügyi szolgáltatás igénybevételének jogát igazolja, hanem sokkal többre. A törvény alkalmazásának kezdeti dátuma 2013. március 23-a. A chip alkalmas banki ügyletek bonyolítására. A készpénzt ki lehet vonni a forgalomból. A totális kontroll felé történő legújabb lépések egyike...

Mennél erőteljesebben halad előre az új világregend egységtörekvése a gazdaságban, az ideológiában, a „teológiában”, annál inkább lesz nyilvánvaló, hogy a Biblia valami egészen másféle egységről beszél, a Lélek egységéről. Jézus azért imádkozott, hogy az övéi „egyek legyenek” mégpedig úgy ahogy Ő és az Atya egy. A keresztyén egység – inkább úgy mondom, hogy a hívő egység – alapja nem a barátság, nem a tolerancia, hanem „a szeretet, mégpedig az a szeretet, amivel Ő előbb szeretett minket és önmagát adta értünk”. Az előbb-utóbb „föld alá” kényszerülő hívőket ez a szeretet fogja egységbe – az üldöztetés, a szorongatás idején is, sőt akkor különösen. Aki pedig ezt az igazi pozitív, isteni egységet létrehozta és fönntartja az antikrisztusi „egység-gel” szemben, a Vigasztaló, a bátorító, erősítő Szentlélek, a velünk, közöttünk és bennünk lakozó Isten, akinek – épp úgy mint az Atyának és Fiúnak – dicsőség örökkön örökké, ámen!

Dr. Almási Mihály

Várjuk, hogy Pünkösöd legyen

Miért vagyunk olyan fáradékonyak,
hamar csüggedők,
szalmaszálban is megbotlók,
könnyen aléló lagymatagok,
láng nélküli, füstölgő, omladozó oltárok?!

Miért hallgatunk olyan szívesen,
amikor kérdezősködnek és faggatnak
és szeretnék felszínre hozni
a bennünk levő reménységet,
azt a reménységet,
amelynek szívünkben kellene égnie?!

Miért hiányzik életünkben
az okos találékonyság,
a konok kezdeményező-készség,
a kősziklát is termővé szelídítő hit és értelem,
a tiszta akarat rendet parancsoló mágnesez tere,
a kitartóan zörgető mentő szándék,
ahogy egy-egy szív előtt megállva,
nem adjuk fel a reményt,
míg föl nem tárul sarkig a beretesztelt ajtó?!

Minket miért kell mindig odaűzni
a forráshoz,
a zöldellő pázsit kövér legelőire?

Ki lopta el tőlünk
a kristály-folyó után epedő szarvas szent szívét,
hogy ott találjuk meg a sehol másutt,
a semmilyen egyéb módon föl nem lelhető
békét, nyugalmat, boldogságot, üdvöt?!

Miért van az,
hogy virágvasárnapi, bódult örömmel
oda terítjük harsogó színekben tobzódo
felső ruhánkat, hebehurgya, gyermeki rikoitozásainkat,
hogy öt nap múlva
köntösünk sötét fonákjába takarjuk
eladott szívünket?!

S olyan könnyen feszítsdmeggé torzul
ajkunkon a hozsanna!

Elzarándokolunk a megnyílt sírűreghez is
és szájtátva hallgatjuk,
mit mondanak a tündöklő szemű fehérruhások;
és hogyha szemtől szembe találkozunk veled,
a kezén-lábán-oldalán viritó rózsákat,
alig hegedt sebeket hordozó Üdvözítővel,
mi hit helyett okos meséket találunk ki,
és sebeibe mártjuk kételkedésünk piszkos ujjait.
Aztán együgyű arccal rácsodálkozunk,
és azt latolgatjuk csupán,
hogyan távozhatott a jól bezárt ajtón,
az erősen bezárt, erősen félreeső,
erősen fülledt levegőjű felház ajtaján...

És miért nem jön el soha életünkben
az a bizonyos Ötvenedik Nap?!

Serlegeinket mért nem tölti meg valaki
azzal a bizonyos „részegítő itallal”,
hogy ajtónk závárra lehullana végre,
hogy megalvadt, fekete vérünk
pezsgő, piros, liktető folyammá válnék,
hogy megmámorosodva, beleszedülve,
ne kellene többé keresni a megfelelő szavakat,
melyeknek bokra mögé elrejtőzhetünk,
hanem hogy görcsből oldott nyelvünket
önfeledt bizonyágtételre mozdítaná
az életet ébresztő drága Szellem!

Szívünkben mért nem lobban magasra
a Tűz?!

A tűz,
hogy elhamvasszon minden sötét miértet,
és porrá égessen minden kötelet,
mely a közösség sámsoni karjaira tekerőzött.
A tűz, mely csontokig hatol
és onnét diktál, úz, hajt, kényszerít
a járatlan ösvényekre s a vallásosság
szélesre taposott hamis országútjaira.

Jöjj, égi Tűz,
jöjj, áldott Szentlélek,
jöjj, lelkes, tüzes Pünkösöd,
kavard föl életünk bűzhödő pocsolóját,
áraszd el égi árral,
tedd áldássá, haszonná, éltető erővé
életünket,
gyülekezeteinket,
a szentek közösségét, megváltott népedet!!!

Gerzsenyi Sándor

A szerkesztő üzenete

Először is szeretném megköszönni az utóbbi időben érkezett adományokat, amelyek lehetővé tették a Jó Pásztor megjelenését. (A személyre szóló köszönőleveleket postáztuk.) Úgy gondoljuk, hogy miközben gyermektáborokat szervezünk, könyveket adunk ki stb. – azaz a jövőt építjük, feladatunk a múlt megbecsülése, az elődökre való emlékezés is. Jelen számunkban egy nemzetközileg ismert és egy magyar elődünkre emlékezünk. *Horatio G. Spafford* a XIX. században élt, és olyan lélekből fakadó, inspirált énekszöveget hagyott ránk, mint a „*Ha Isten békéje lakja szívemet...*” Megdöbbentő életút!

Pannonhalmi (Pismann) Béla halálának 60. évfordulója kapcsán *Asztalos Imre* nyugalmazott lelkipásztor ifjúkori emlékeit idéző, mély lelki kapcsolatról tanúskodó írását közöljük. Pannonhalmi testvér, tehetséges író, remek szónok, szerkesztő a Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség elnöke, újpesti, felsőgallai és vámospércsi lelkipásztor volt. Meghatározó szerepe volt a Tahí táborozások megszervezésében. Temetésre készült indulni, amikor 1953. május 13-án – szinte napra pontosan 60 éve – hazaszóltotta az Úr.

Lassan minden Jó Pásztor számban írunk kell elkölözött lelkipásztorról, most éppen *Marsall János* testvérről. Reá egy korábbi Jó Pásztor interjú részleteivel emlékezünk, amelyet *Husza Csabáné* készített. A frissen özvegyen és árván maradt családtagoknak az Úr vigasztalását kívánjuk.

*

Szőkepusztán folynak a tavaszi beruházási és karbantartó munkák. A télen szarvascsordák látogatták meg a tábort. Örülünk nekik, de annak nem túlságosan, hogy gyönyörű agancsaikkal tönkreteszik – a szó szoros értelmében széttépik – a drótkerítést. Folyik a helyreállítás. Soron következik a tetőjavítás, mintegy 150 méter új kerítés építése, a fa szerkezetek festése, faültetés, stb. Örömmel írhatom, hogy az elmúlt tavasszal fölépített foglalkoztató padlóburkolása már elkészült.

Köszönet mindazoknak, akik adományaikkal segítettek! Hamarosan az imaház épülete és környéke kerül sorra. A konferencia idejére újabb sátrakat igyekszünk összeállítani.

Imádkozunk azért, hogy az Úr továbbra is tartsa kézben a Jó Pásztor missziót!

Dr. Almási Mihály

Jó kezekben vagy

A **juh-tenyésztés** Izrael korai történetének szerves része. A pusztai állattenyésztő népek számára mi sem természetesebb, mint együtt élni azokkal az élő lényekkel, melyek mind az élelmet, mind pedig ruházkodásuk alapanyagát megadják számukra. A vallási élet sem nélkülözheti az oltárok „étkét”: a juh-áldozatokat.

A „**bárány vére**” olyan rangot kap a zsidó történelemben, amely nélkül nem is lehetne beszélni sem a szabadságukról, sem a megmaradásukról. Nekünk is – az újszövetségi hívő népnek – hitvalló életünk egyik kulcs-kifejezése lett „a Bárány vére által” szent szlogene, mely kimondottan az Úr Jézus Krisztus engesztelő áldozatára utal, azaz üdvösségünk zálogára.

A „**kéz**” és a „**kar**” tipikus ókori (keleti) képes kifejezés. „**Kezedre bízom**” – annyit jelent, mint hogy „szent uralmad alá rendelem életemet és javaimat”. Megkér valaki, hogy segíts neki. – „Na, majd **kézbe** vesszük a dolgot” – mondod egyszerűen és sokat ígérve. Pilátus megmossa **kezét** Jézus elítélésének pere közben. Ártatlanságát próbálja bizonyítani a „**tiszta**” **kezével**. A „**biztos kéz**” valami elismerésre méltó íjászati, vagy kardforgatási gyakorlatra utal. „**Kéz keztes mos**”, hallom, és csalafinta összejátszásra gondolok gyanakodva. A cím-adó „**jó kezekben vagy**” kijelentő mondat tovább visz bennünket a képes kifejezések vonalán egy újabb összefüggés felé, mely a „**kéz**”-zel kapcsolatos. A „**kéz**” és a „**kar**” Istenre utaló tulajdonnév lehet. Ha elfogadom a felülről jövő ajánlatot, **jó kezekben** lesz az életem. És tudom azt is, amit üdvözítő Krisztusom állít, hogy „senki se ragadhatja

ki őket **az Atya kezéből**”. A benne hívőkről van szó. Közéjük tartozom én is.

Feltétlenül szükségem van kezének oltalmára. „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban vannak” (Ef 6:12). – Az ő biztos keze és erős karja oltalmunk és támaszunk lesz mindhalálig, amíg csak benne bízva élünk.

Jó kezekben volt és van az egész életem. – Két és fél éves lehettem, amikor a „torokgyík” támadását jelezte a szoba bejárata fölé rögzített rózsaszín cédula. „Vigyázat, járvány!” – Tudom, hogy nem a petróleumba mártott libatoll-pemzli érintése gyógyított meg, hanem az Úr Jézus jó keze verte vissza gyermek-életem megtámadóját. És azóta hányszor valami hasonló történt mindig, ha jött a „rém”. Évről évre kirántotta szabályját az ős ellenség, de **Megváltóm „jó keze”** védelmemre kelt, és megszabadított.

A gyülekezet bizonyára emlékezik a templom-építés utolsó esztendejére. Az orvtámadó „vezér” Pankreatitisz kapitány volt, magyarul hasnyálmirigy-gyulladás. Beszorított a halál árnyékának a völgyébe. És ott is megjelent Jézus, a hős vezér, és övé lett a győzelem!

Tudom, hogy le kell járnia a kiszabott időmnek, de „**jó kezekben van**” az életem! Van és marad, és ott lesz mindörökké. Várom, hogy mondja majd „egy a vének közül”, rám mutatva: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek... és az Isten letöröl szemükről minden könnyet”. Mert „**jó kéz**” az örökké oltalmazó égi Úrnak drága, **átlyukasztott keze!**

Gerzsenyi Sándor

Szókepusztai Konferencia – előzetes –

Hazai és külföldi érdeklődők kérésére – bár még távoli az időpont – közöljük, hogy a Szókepusztai Konferencia 2013-ban is július utolsó vasárnapján, azaz 28-án lesz megtartva a szokásos módon 10.30 órai kezdettel. Részletes ismertetőt a Jó Pásztor következő számában találunk majd Kedves Olvasóink.

Íme a 2013-as konferencia induló. Az éneket azért közöljük jó előre, hogy akár meg is tanulhassák a testvérek, így a konferencián már ismerős énekként énekelhetjük együtt. Szeretettel várunk mindenkit Szókepusztára.

Tábori induló

A 2013-as Szókepusztai Találkozó éneke

Zene és szöveg: Tóka Szabolcs

Elő- és közjáték

Orgona

1. Itt a ter - mé - szet szép temp-lo-má - ban, Hí - vő né - ped Té - ged áld, És
2. Te ví - selsz gon - dot a tí - e - id - re, Félt - ve ör - zöd nyá - ja - dat, Mint

gon - dol - va a hit - e - le - ink - re, Há - la - i - mánk Hoz - zád száll. Refr. Ó,
Jó Pász - tor, még a sza - ka - dék - ból is Fel - ho - zod bá - rá - nyo - dat.

tarts meg min - ket a ke - gye - lem - ben, Lép - te - ink óv - jad, Is - te - ntink, Hadd

él - jünk mind - nyá - jan sze - re - tet - ben, Míg Ég ho - ná - ba be - lé - pünk.

KÖZLEMÉNY

Alapítványunk eredeti célkitűzése az volt, hogy a Jó Pásztor újságot minden érdeklődőnek ingyen juttatjuk el. Ez a cél 10 éven át sikerült és továbbra is ezt tervezzük. A költségek tetemes emelkedése azonban arra serkent bennünket, hogy készítsünk egy új címlistát. Néhány olvasónk jelezte, hogy két forrásból is hozzájut a laphoz, kapja egyénileg postán és a gyülekezeti csomagból is. Általában mindenki továbbadja a lapot, mégis – főleg az igen magas postaköltség miatt – célszerű a csoportos küldés, hisz egyetlen fillért sem érdemes más céloktól elvonni, ha az megspórolható. A Biblia jó sáfárkodásra buzdít mindnyájunkat. Arra kérjük tehát azokat, akik számonként megkapják a lapot postán, de hozzájuthatnak a csoportos küldeményből is, hogy jelezzék nekünk telefonon (baptifon: 06-20/886-0712), E-mail: jopasztor@baptist.hu vagy postán: Jó Pásztor Alapítvány, 1431 Budapest, Pf. 171. Fáradozásukat köszönve, testvéri üdvözlettel:

A Szerkesztőség

A Bácsi

Emlékezés Pannonhalmi Béla testvérre

Hatvan évvel ezelőtt az Úr mélyre és távolra nyújtotta ki karjait. Szeretete nem rövidült meg. Tenyerét közém, és Fényi Gabi közé tartotta. (Tizenéves gyerekek voltunk. Gabi nagyon fölbosszantott, és ha nem láttam volna meg az Ő átszegzett kezét amit Gabi és közém tartott, ki tudja mi történt volna?...) Ezzel mindkettőnket nagy tragédiából mentett meg. Gabi talán nem, de én láttam a szeg okozta sebhelyet. Akkor, és ott beteljesedtek rajtam az Úr Jézus kijelentései: „a Pártfogó... amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet.” (Jn 16:8.)

A mai filozófia már tagadja az abszolút igazság létezését. Én azonban attól a pillanattól kezdve úgy tartom, ahogy a Szentírás tanítja. Meggyőződésem, hogy ilyen a „Nincsen igaz ember egy sem...” Akkor, és ott éltem át először, hogy a halál felé tartó bűnös vagyok, és semmivel sem tudom magamat kimenteni.

Ezt követően látatta meg a Szentlélek velem, hogy „e világ fejedelme megítéltetett.” Egészen bizonyossá vált előttem, hogy ha még tudnék is mentegetőzni, de az ítélet előbb, vagy utóbb elkerülhetetlenné lesz, ha ilyen maradok.

Mint sötétségben élő embernek ragyogott fel számomra Isten szeretetének legcsodálatosabb fénye, Krisztus Jézusban. Felismertem a – számomra mindmáig – másik abszolút igazságot, hogy Isten szereti ezt a világot. Benne engem is. Ő mondta: „Nem kívánom a bűnös ember halálát... hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” (Ez 18:23) „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem...” (Jn 16:9) – mondta megváltó Urunk.

Egyértelművé vált előttem, hogy a hitetlen, Istent tagadó életem visz a halál felé. Ez volt a megtérésemhez

vezető események kezdő pontja. Innen kapcsolódik megtérésem története Pannonhalmi Béla igehirdetői, és lelkipásztori szolgálatához. Ezt megelőző vámospércsi szolgálatát is elég jól ismertem, mivel nevelő mamám a baptista gyülekezethez tartozott.

Pannonhalmi Béla
(1885–1953)

A Vámospércsi Gyülekezet az 1930-40-es években elég nehéz időket élt meg a pásztorlás tekintetében. Kísérő jelenség volt, hogy alakulásától kezdve erős gyökérszálak kapcsolták a Kornya-misszió úgynevezett „el nem ismert vonalához”. Trianon miatt azonban ez a kapcsolat majdnem teljesen megszakadt. Az évtizedek múltán is „áldott emlékként” emlegetett *Szücs Ádám* után nehezen oldódott meg tartósan a pásztorlás szolgálata. *Fábián Miklós* testvér nem éppen zavartalan rövid tevékenysége után polgári állásba ment. *Barkó Imre* testvért nagyon szerették, de a háború véglegesen elszakította. Majd a határrendezés következtében *Szilágyi Antal* testvér (érmihályfalvai lelkipásztor) vállalta a szolgálatot, de a határ visszarendeződése miatt ez is megszűnt. A gyü-

lekezet stabilitásának legnagyobb vesztesége abban következett be, hogy a kipróbált, hitben, és lelkiükben stabil gyülekezetvezetőt, *Farkas* testvért az oroszok agyonlőtték. Ez pótolhatatlan veszteségként hatott a gyülekezetre.

„Isten majd gondoskodik” mondta Ábrahám fiának, Izsáknak. Így történt ez a Vámospércsi Gyülekezet életében is. 1946. május elsején, amikor nagy beharangozás után az „első szabad május elsejét” ünnepelte a falu, *Pannonhalmi Béla*, „a hívők új papja” szónokolt a Község-háza erkélyéről. Előző nap már szenzációként kérdezték egymástól az emberek, hogy tényleg igaz-e, valóban olyan neves szónok papjuk lett a hívőknek, hogy beszédet mond az ünnepen? Ez valóban így van, mondták, és örömmel válaszolták ezt a gyülekezet tagjai is.

Pannonhalmi Béla szolgálata következtében megéledt a gyülekezet, és ennek erősen érezhető hatása lett a környezetre is.

A kiemelkedő szónoki képességgel mondott, mély lelki üzeneteket tartalmazó, mindig aktuális illusztrációkat alkalmazó igehirdetések nem tértek vissza üresen. A terjedelmében, és taglétszámában elég nagy körzet (6 állomáson több mint 500 tag) ellenére jól szervezett gyülekezet-, és családlátogatást végzett a pásztor. A nem hívők iránti kapcsolatteremtésben igen figyelmes, és kezdeményező volt. Ő maga leginkább gyalog járta a körzetet, de azok számára, akik részt vállaltak a körzeti munkában, kerékpárt vetetett a gyülekezettel.

Igen nagyhatású csoportjeleneteket írt. Nem csak betanította, hanem díszleteket készített, eszközöket, öltözékeket szerzett be (természetesen megvoltak a segítői is), sőt maga is részt vett szereplőként az

előadásban. Nagy lélegzetű, és igen nagy hatású volt a Néror, a Jézus születése, vagy az Ember Fiának eljövetele című csoportjelenete. Ezek olyan hatásúak voltak, hogy mi, moziba járó suhancok, megkérdeztük egymástól, esetleg imaházba járó fiataloktól, hogy lesz-e csoportjelenet a hívőknél. Esetenként a Tarzan filmet is elhalasztottuk az imaházi csoportjelentért.

Amikor megfestette a szószék, és a bejárati ajtó fölötti fal két freskóját (a szomjas szarvas a patak közelében, és a sziklás tengerpart fővényén szedegető galamb), azt az egész falu akarta látni. Talán látta is.

Az első karácsony előtt megtanította a hívő asszonyoknak, hogyan kell főzni a szalancukrot, és sütni a mézeskalács-figurákat (akkoriban ezeket nem lehetett üzletben kapni). Aztán az egész falu úgy készítette, ahogy a „hívő pap” tanította. A „hívő pap” nagyon sok természetes gyógymódot ismert, és javasolt betegek számára. Ezek ellenőrzöttek is jónak bizonyultak, hiszen javallójuk legjobb barátja lett a köztisztületnek örvendő *Mitrovics* doktor. Pannonhalmi testvéren beteljesedett az ige: „Akik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek maguknak, és bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére” (1Tim 3:13).

Azon a nevezetes „első szabad május elsején” a baptista fúvós zenekar kocsin járta körül a falut, és hívő, induló jellegű énekeket fújtak korán reggel. Mindenki mondta, a gyermekek és idősek, hogy ez azért van így, mert ma a „hívő pap” beszél az erkélyről, ahonnan a hagyomány szerint Bocskay nézte az álmosdi csatát.

A munkás és fiatal had, meg az iskolás gyermekek a vasútállomásnál gyülekeztek. Tíz órára vonultak a térre. Közben dalolták, hogy a tankok csikorgó lánctalpa minden elé kerülőt el fog taposni, meg hogy Truman képe milyen savanyún könnyezik a reakció halála miatt. A téren ezernél is többen gyűltek

össze. Három ember jelent meg az erkélyen. Az egyik Debrecenből jött. A másik egy Leninre emlékeztető öltözetű községi előljáró, a harmadik Pannonhalmi Béla, a „hívő pap”.

A debreceni kezdte az ünnepi szónoklatot. Arról beszélt, hogy a proletárok a dicsőséges szovjetekkel legyőzték a burzsujokat, és a fasisztákat. A proletárok tartják kezükben a hatalmat, és ettől kezdve nem kell kiszolgálni a gazdagok társadalmát, és nem kell katonának küldeni fiaikat. Ez a beszéd nem aratott valami nagy sikert. Talán azért, mert még az előbb zengték, hogy a „tankok lánca csikorog, nyikordul, és gázolja, ki elébe kerül”. Lehet, hogy többen azt kérdezték magukban, hogy vajon kik lesznek a tankok? Azonban nem ez volt a fő ok, hanem az, hogy a tömeg a „hívő papot” akarta hallani. Vajon mit tud mondani egy „hívő pap” ilyenkor. Így az előbbi beszéd még jobban felkeltette az érdeklődést a „hívő pap” előadása iránt... Bibliával a kezében előre lépett Pannonhalmi Béla, a baptisták – csak jó hírekből ismert – lelkipásztora.

Megjelenése, öltözete, megszólalása egyszerű, mégis figyelmet keltő, határozott, ugyanakkor közvetlen, és szeretetet sugárzó volt. Kinyitotta Bibliáját, és az Ézsaiás 2:2-5-öt olvasta. Majd olvasás után visszaidézett két mondatot: *„Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Lesz békeesség!”* – kezdte beszédét. »Lesz békeesség, mert itt vannak közöttünk, de nem csak itt, hanem szerte a világon azok az emberek, akik megélték a háború borzalmait. Vannak, akik nem csak a borzalmakat élték át, hanem testrészeik elvesztése miatt egész életükben szenvednek. Ők nem akarják a háborút.

Könnyes szemű, gyászruhás szülők, testvérek, és gyermekek tízezrei vannak országunkban, de más nemzetek között is, akik be nem gyógyítható sebeket hordoznak, mert ked-

ves szerettüket veszítették a háború értelmetlen öldöklésében. Ők jajszavukkal tiltakoznak. Ők nem akarnak háborút.

Mindezeknél biztosabb alapja lehet reménységünknek az, hogy az Örökkévaló ad ilyen ígéretet: *„nép a népre kardot nem emel”*. Isten ígéreteire mindig biztosan építhetünk. Ő Fiát áldozta a mi békeességünkért. Ő a mi békeességünk. Ő mondta: *„Békeességemet adom néktek”* (Jn 14:27). Benne való hit által szabadulhat az emberiség minden gyilkos indulattól. Az ő szeretete által lehet fegyverekből szerszám, és így lesz békeessége az emberiségnek.«

Igaz prófétai beszédként hatott ez az áhitattal hallgató tömegre. Pannonhalmi Béla a hit ember is volt.

1953 húsvét második napján, az esti istentisztelet befejezéséül a „Fekszik sírkő alatt” kezdetű éneket énekelte. Szokásától eltérően karmesterként vezényelte is az éneket. Szinte extatikus jelenség volt, ahogyan vezényelte, és énekelte: El a követ, Jézus él.

Az ének eléneklését követően beszélt pünkösdről, mint a Szentlélek kiáradásának, és a jeruzsálemi nagy megtérésnek, bemerítésnek emlékünneperől. Döntésre bátorította azokat, akiket már megszólított az Úr, és bejelentette, hogy pünkösdkor, itt is megnyílik a medence; bemerítés lesz.

Ezt követően minden alkalommal csodálatos, szívhez szóló igehirdetéseket hallhattunk. Csak kettőt említek meg példa gyanánt.

Az egyik, 2Kir 2:9-10 alapján szólt, amelynek mottója ez volt: *„Ha meglátsz engem, mikor tőled elragadtatom,”* meglesz. Sosem hallottam hasonló, szívet érintő beszédet, a Szentlélek beteljesedésére való vágy, és annak szolgálatbani szükségéről, mint azon a mennybemenetel napja előtti vasárnapon. Arról sem, hogy a beteljesedésnek milyen szoros Krisztushoz kötődés a feltétele.

A másik igehirdetés, amit megemlítek, pünkösöd előtti vasárnap

dél előtt hangzott el. Az ApCsel 26:14 volt, a fő gondolat: „Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod”. Megrendítő volt hallgatni, ahogyan leírta, milyen belső harcai lehettek Pálnak, István megkövezésének végignézésétől a damaszkuszi úton átélt látomásig. Ő nem lett engedetlen a látomás iránt (19 v). Te se rugódozz az Isten szeretetének vonzása ellen. Engedj, és add át magad az Úrnak!

Az igehirdetést követően Pannonhalmi testvér nem az ajtóhoz ment a kivonulókkal kezét fogni, hanem a lelkipásztorlakásba. Ott találta felesége, a heverőre borulva, térdein, zokogó sírásban. Kérdőszöködésére végre, zokogó hangon így válaszolt: Erzsikém! Hittem, hogy lesz bemerítés, de eddig nincs egy jelentkező sem. Vajon hagy megszegyenülni az Úr? (Ezt felesége később mondta el.) Azon a délutánon 8 fiatal ment fel hozzá a lelkipásztorlakásba és mondta el, hogy döntött az Úr Jézus követésében. Én az utolsó gyümölcseként, még szerdai halála előtt öt perccel találkozhattam vele.

Pünkösöd után 15 fiatal állott fehér ruhában a bemerítő medence mellett, bizonyítván, hogy a hit a nem látott dolgoknak valósága. – A bemerítést már Nagy József testvér végezte.

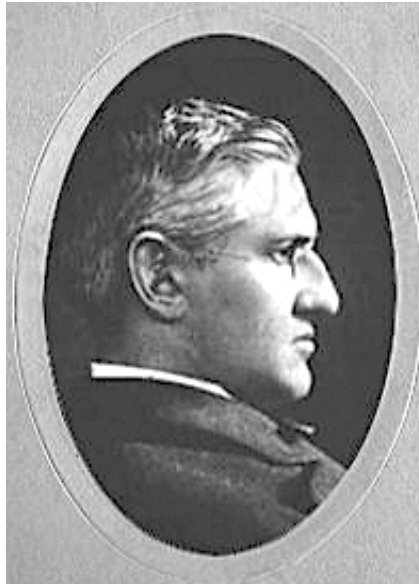
Hatvan év elteltével emlékezve, a nem gyülekezeti tagok (akik még élnek), tiszteletük jeleként „a hívó pap”-ként, a korombeli testvérek pedig nagyra becsülésük kifejezéséül ma is „a Bácsi”-ként emlegetjük. A város, Pannonhalmi Béla szolgálatának az egész településre kiterjedő pozitív hatása elismeréseként postumus díszpolgárságot adományozott.

Halálának 60. évfordulója alkalmából (május 13.) vegyük szívünkre az apostol tanácsát: „Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.” (Zsid 13:7)

*Asztalos Imre
nyugalmazott lelkipásztor*

Az Úrban jó nekem!

A „Ha Isten békéje lakja szívemet...” c. ének keletkezésének története

Horatio G. Spafford

Anna Spafford

Az 1860-as évek derekán az élet Horatio G. Spafford és felesége, Anna számára boldogan és szépen telt. Chicago északi részén fekvő kertvárosban éltek öt gyermekükkel: Annaval, Maggievel, Bessivel, Tanettával és az ifj. Horatioval.

Spafford sikeres ügyvédként dolgozott Chicagóban. Az abolitionista mozgalmak élharcosa volt. A kor reformista aktivistái számára a Spafford család otthona mindig nyitva állt. Házának gyakori vendégei voltak: Francis E. Willard, a WCTU (Women's Christian Temperance Union) elnöke és a kor meghatározó evangélistái, többek között Dwight L. Moody.

Spafford a helyi presbitérianus gyülekezet elöljárójaként elkötelezett hívő életet élt. Horatio és Anna Spafford élete mindaddig harmóniában és jólétben telt, amíg hitüket komoly próbatétel nem érte. 1870-ben kislányuk, a 4 éves Horatio meghalt skarlátban.

A gyász mélyen megtörte őket. Nem sokkal ezután az 1871-es nagy chicagói tűzvész újabb próba elé állította hitüket. Alig néhány

hónappal a tűzvész pusztítása előtt Spafford az addig megszerzett anyagi javainak nagyrészét a Michigan-tó partján lévő ingatlanokba fektette. A tűzvész azonban – Chicago nagy részével együtt – Spafford Michigan-tavi ingatlanjainak többségét felemészítette. A tűzvészben 250-en vesztették életüket és 90 000-en maradtak hajlék nélkül.

A Spafford család azonban nem csüggedt el. Otthonuk és a család is megmenekült. Isten jó volt hozzájuk. Még akkor is, amikor anyagi javaiknak nagyrészét elveszítették.

Anna és Horatio megmaradt tartalékaikból enni adtak az éhezőknek, segítettek az otthon nélkül maradtakat és enyhíteni próbálták a betegek, sérültek szenvedéseit, szomszédaik gyászát. A nagy chicagói tűzvész beírta magát Amerika nagy tragédiáinak sorába, melyet a Spafford család mégis arra használt fel, hogy Krisztus szeretetét közvetítse a szükségben levőknek.

1873-ban Anna egészsége megrendült. Testi-lelki gyógyulásának reményében, és bízva, hogy a közel-

múlt targikus eseményeit hamar elfeledik, Spaffordék egy európai utazás mellett döntöttek. Úgy tervezték, hogy mindannyian a francia Ville du Havre gőzös fedélzetén utaznak majd. Spafford Európán belül is elsősorban Angliába szeretett volna menni, hogy részt vehessen a Dwight L. Moody és Ira D. Sankey evangélisták által vezetett ébredési mozgalomban.

(Moody és Sankey a Fiatalkorú Férfiak Keresztény Szövetségének (Young Men's Christian Association) közgyűlésén találkoztak Indianapolisban 1870-ben. Miután Moody hallotta Sankeyt énekelni, meghívta, hogy tartson és szolgáljon vele a chicagói evangélizálásain.)

Sankey miután megfontolta és imádságban az Úr elé vitte, hat hónappal később elfogadta Moody meghívását és bekapcsolódott evangélizáló munkásságába.

Moody és Sankey épp egy evangélizációs istentisztelet közepén voltak, amikor kitört a nagy chicagói tűzvész 1871-ben. Moody és Sankey épp hogy megúszták ép bőrrel. Úgy tartják, hogy a Michigan-tó közepén, egy evezős csónakból nézték végig Chicago pusztulását. A porig égett várossal a hátuk mögött – egy meghívást elfogadva – úgy

döntöttek, hogy Angliába utaznak. Moody és Sankey 1873-ban kezdték meg munkálkodásukat, mely olyan mély benyomást keltett, hogy nevük, nemcsak Angliában, hanem egész Európában ismertté vált.)

A Spafford család novemberre tervezte európai utazásukat. Ám ahogy az lenni szokott, Istennek más tervei voltak Horatio G. Spafforddal. Az indulás napján halaszthatatlanul maradásra szólította kötelessége. Hogy ne okozzon csalódást, feleségét és négy leányát előre küldte azzal, hogy majd pár nap múlva, egy másik hajó fedélzetén, utánuk indul Európába.

1873. november 22-én a brit Lockhearn vitorlás nekiütközött a Ville du Havre gőzösnek. Az Atlanti-óceán kellős közepén a gőzös – fedélzetén Anna Spafforddal – mindössze 12 perc alatt vált a habok martalékává. Csupán 81-en menekültek meg a 307 utast és személyzetet számláló hajóról.

Miközben a brit vitorlást is a hullámsír fenyegette, volt még annyi idő, hogy néhány utast – közöttük az eszméletlen Anna Spaffordot – a saját fedélzetükre menekítsék és megvárják a segítséget. Az amerikai Trimountain, teherszállító vitorlás még éppen időben érkezett

ahhoz, hogy megmentse a brit vitorlás és a francia gőzös túlélőit. Annát a walesi Cardiffba szállították, ahonnan tömör és szívszaggató táviratot küldött férjének a következő üzenettel: „Egyedül menekültem meg. Mit tehetnék...” A Spafford házaspár négy lánya odaveszett az óceánba.

Horatio amint kézhez kapta felesége táviratát, késlekedés nélkül hajóra szállt, hogy hazahozza feleségét. Amikor az Óceánon arra a helyre értek, ahol néhány nappal azelőtt a katasztrófa történt, a hajó kapitánya magához hívta Horatiót a hídra. Közölte vele, hogy számításai szerint most hajóznak el a szerencsétlenség helyszíne felett. Az óceán azon a helyen 5000 méter mély.

Azon az éjszakán, Horatio G. Spafford kabinja magányában papírra vetette a világ egyik legnépszerűbb keresztény énekét: Ha Isten békéje lakja szívemet... Istenben vetett hitében ekkor sem bizonytalanodott el.

Később a következőket írta Anna féltestvérének: „Azon a csütörtökön, amikor elhajóztunk a hely fölé, ahol a drágáimat elnyelte a mély óceán, tudtam, hogy nincsenek ott. Az én báránykáim együtt vannak, biztonságban.”

A következő feljegyzés a Keresztény Történelmi Intézetből (Christian History Institute) származik:

„Anna később elmesélte, milyen erővel szívta magába az óceán a szerencsétlenül járt gőzöst. A süllyedő hajó darabjai kislányukat, Tanettát valóságosan kitépték karjából, ezzel zúzódásokat okozva Anna karján. A vízben csapkodva próbálta elkapni kislányát. Anna egy pillanatra még elérte Tanetta köpenyét, mielőtt egy hatalmas hullám végleg elragadta tőle. Amikor újra megpróbált utánanyúlni, már nem sikerült elérnie. Rögtön ezután az örvény magával ragadta Annát is. Azonban ösztönösen az utolsó pillanatban megragadott egy deszkadarabot, ami a vízben úszott. Legközelebb, amikor

magához tért, egy kis evezős mentőcsónakban találta magát, zúzódásokkal tele, betegen, hosszú haját szétzilálta a sós víz, ruházatát megtépázta a küzdelem. De a testi fájdalom semmi volt ahhoz képest, amit a lelkében érzett, amikor rájött, hogy mind a négy lánya odaveszett a katasztrófában.”

Nathaniel Weiss lelkész, aki maga is túlélte a szerencsétlenséget, hallotta amint Anna a következőket mondta: „Isten megajándékozott négy lánnyal, most pedig elvette tőlem őket. Egy napon azt is megérttem, miért.” Anna egészen el volt keseredve. Sokan a túlélők közül

A Wille du Havre gőzös katasztrófája

attól tartottak, hogy talán öngyilkosságot követ el. Anna kétségbeesése és nyomorúsága közepette egyszer csak egy halk hangra lett figyelmes: „Okkal menekültél meg!” Ekkor eszébe jutott valami, amit egyszer valakitől hallott: „Könnyű

„Örökké tart szeretete”

„Így szóljanak az Úr megváltottai!”

Zsolt 107.

Igen, Uram, mi is tengerre szálltunk.
 Jó régen történt ez a behajózás.
 És munkánkat a „nagy vizeken” kellett
 Elvégeznünk. Jöhetett napra nap,
 Siklott hajónk mélységes tengeren.
 Láttuk erőd hatalmas tetteit.
 Akaratod szerint forgószelek támadt.
 Kidobtunk minden fölösleges terhet,
 Hogy fent maradjunk a hullámok hátán.
 Égig emelkedtek a sós vizek.
 Égig emelték szívünket csodáid.
 Majd zuhantunk a feneketlen mélybe.
 A veszedelmek közt kétségbe estünk,
 Imbolyogtunk, miként a részegek,
 És bölcsesség híján tántorogtunk.
 De fölemeltük szívünket tehozzád,
 És szent arcodat felénk fordítottad.
 A forgószelet lecsendesítetted,
 Meghunyáskodtak a dühös hullámok.
 Karod kiemelt szorult helyzetünkéből,
 S bevezetél a kívánt kikötőbe. Itt
 vagyunk éppen e csöndes öbölben.
 Kimondhatatlan nagy szeretetedről
 Kopott lantomon háladalt pendítnek
 Göcsörtös ujjaim. – Magasztalásra
 Nyílik az ajkam: áldassál, Hatalmas!
 Ujjongva elbeszélem nagy szerelmed
 Felséges tetteit, és mindörökké
 Ott maradok az imádóid közt,
 Mert kimentetél szorult helyzetünkéből.
 Kivezetél a halál árnyékából...
 Míg dobog szívünk, teneked szolgálunk!

Gerzsenyi Sándor

Balatonfüred, 2012. aug. 31.

hálásnak és jónak lenni akkor, amikor annyi mindened megvan, de vigyázz, mert Istenhez nem érdekbarátság köt.”

Miután Anna és Horatio újra találkozott Angliában, visszatértek Chicagoba, hogy újrakezdzék életüket. Isten három újabb gyermekkel áldotta meg őket, két lánnyal és egy fiúval. Kisfiúk 1876-ban született, akit szintén „Horationak” neveztek el, ezúttal nem édesapai örökségként kapta nevét, hanem sokkal inkább elveszített fiúk emlékére. Tragikus módon azonban ahogy a kis Horatio betöltötte negyedik életévét, testvéréhez hasonlóan ő is skarlátos lett, amibe ő is belehalt.

Második kisfiúk elvesztése után a Spafford házaspár úgy döntött, elhagyják Amerikát és Jeruzsálembe költöznek.

1881 szeptemberében Spaffordék néhány barátjuk kíséretében végleg elhagyják Amerikát és Izraelbe költöznek. Jeruzsálem óvárosában megkezdik munkásságukat és létrehozzák az első „Amerikai Telepet”. Szolgáltak a szükségben élők felé, segítettek a szegényeket és befogadták az árvákat. Tették mindezt azért, hogy bemutassák a körülöttük élőknek Krisztus szeretetét.

Munkásságukat megemlíti a svéd író, *Selma Ottliana Lovisa Lagerlöf* Jeruzsálem című kétkötetes, Nobel-díjjal kitüntetett könyvében.

Bertha Spafford Vester (született: 1878.) a következőket írja A mi Jeruzsálemünk című könyvében:

„Édesapám Chicagóban az élet értelmét kutatta. Akkoriban élete nyugodt mederben haladt, lelki béke és anyagi biztonság jellemezte korai éveit, életét, családját és otthonát... A körülöttük élő emberek folyton arra a kérdésre keresték a választ: Miféle bűn hozta ezt a mindent elsőprő tragédiát a Spafford család fejére?... Édesapa mindvégig meg volt győződve Isten jóságáról, és hogy a mennyben újra találkozik majd gyermekeivel. Ez a gondolat

megnyugvást hozott a lelkének, de ugyanakkor nyílt vitába keverte mindazzal, amit akkoriban a kersztény világ képviselt... Édesapának ez maga volt a „halál árnyékának völgye”, de hite által győztesen és erősen került ki onnan. A mély óceánon, közel a helyhez, ahol gyermekei odavesztek írta azt a csodálatos, oly sokaknak megnyugvást adó éneket: Ha Isten békéje lakja szívemet...”

„Ha Isten békéje lakja a szívemet,
 Úgy dúlhat vihar ellenem.
 Nagy hittel szívem, zengi ez éneket:
 Az Úrban, az Úrban jó nekem!
 Az Úrban jó nekem,
 Az Úrban, az Úrban jó nekem!”

Ha Sátán áll ellenem, s hálót vet,
 E szó ragyog rám fényesen
 Már Jézus értem mindent elvégezett
 Vére megtisztított teljesen.
 Az Úrban jó nekem,
 Az Úrban, az Úrban jó nekem!

Bűnöm terhét Jézus hordta, a Bárány,
 Nem hagyta azt rajt' lelkemen.
 Meghalt értem ott, ama kinkeresztfán,
 Őt dicséri hát ez éneke!
 Az Úrban jó nekem,
 Az Úrban, az Úrban jó nekem!

Ha Isten elhozza majd azt a napot,
 Az Úr Jézus Krisztus napját.
 Megszóal a kürt, trombita, harsona,
 Az Úrban, Krisztusban jó nekem.
 Az Úrban jó nekem,
 Az Úrban, az Úrban jó nekem!”

Horatio G. Spafford 1828. október 20-án látta meg a napvilágot Lansingburgh városában, New York államban. 1888. október 16-án maláriában hunyt el Jeruzsálemben. Anna Spafford Jeruzsálem környékén folytatta munkásságát egészen 1923-ban bekövetkezett haláláig. Spaffordék Jeruzsálemben helyezték örök nyugalomba. Meggyőződéssel állíthatjuk: **Az Úrban jó nekik!**

(Összeállította: Szappanos Tibor)

Marsal János lelkipásztor temetése

2013. május 3-án nagy részvét mellett helyezték végső nyugalomra Marsal János lelkipásztor földi maradványait a rákoskeresztúri új köztemetőben. A vigasztalás igéit Mészáros Kornél lelkipásztor, az MBE főtitkára hirdette. Elköltözött testvérünk életútját Nemeshegyi Dávid rákoshegyi lelkipásztor ismertette. A szemináriumi évfolyamtársak nevében Ács András nyugalmazott lelkipásztor búcsúzott. A ravatalnál Szabó Pál lelkipásztor

imádkozott, a sírkertben Asztalos Imre lelkipásztor mondott hálaadó imát. A ravatalozóban egy alkalmi férfikar, a sírkertben pedig a budapesti és környéki énekesek összevont énekkara szolgált Oláh Gábor karnagy vezényletével. A gyászistentisztelet liturgusa Huszta Csaba lelkipásztor volt.

A gyászolóknak Isten vigasztaló kegyelmét kívánjuk.

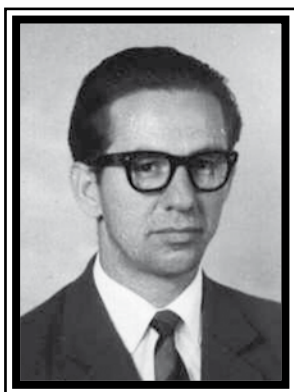
Gyászistentisztelet a ravatalozóban

A kopszót kísérő gyászoló gyülekezet, előtérben a család

Marsal János testvérré a Jó Pásztor 2004. szept–okt. számában megjelent riporttal emlékezünk

„...én terólad el nem feledkezem: Ímé, az én markaimba metszettek téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.”
(Ézs 49:15–16)

Marsal János
1925–2013

Budapesten az István Kórházban születtem 1925. április 15-én egy katolikus család második gyermekeként. Édesanyám Skotz Mária, édesapám Marsal József, szegény emberek voltak. Hárman voltunk testvérek: nővérem, Ilona és öcsém, József. Sajnos a szüleim elváltak. Édesanyám egyedül nevelt bennünket, édesapánkkal nem volt kapcsolatunk. Akkoriban nagy volt a munkanélküliség és ezért – így gondolom – anyám elég korán

menhelybe adta gyermekeit. 1931-ben történt ez, a gazdasági válság idején. Alig múltam hatéves.

Vas megyébe, Vasvárra kerültünk mind a hárman. Rövid ideig voltunk csak együtt egy helyen, egy családnál. Hamarosan elválasztottak bennünket egymástól: mindegyikünk más-más családhoz került. Testvéreimmel csak 1945-ben, ifjú koromban találkoztam újból. (Ezt követően – egészen a halálukig – tartottuk a testvéri kapcsolatot egymással.) Anyámtól évente egy-két levelet kaptam, más kapcsolatom nem volt vele. 1947-ben találkoztunk újból, s 1975-ben bekövetkezett haláláig ismét kapcsolatban voltunk egymással. Édesapám 1943-ban halt meg, de utoljára hatéves koromban láttam őt. Úgy nőttem fel, hogy sem a szülői szeretetnek, sem a testvéri szeretetnek örömét nem hordoztam a szívemben. Mindemellett több helyen, különböző családoknál voltam Vasváron, Alsóújlakon, Jászkarajenőn. Hat olyan év volt az életemben, amikor nem aludtam ágyban, csak az istállóban, a tehének mellett jutott számomra fekhely. Hétéves körüli fiúcska voltam, amikor láttam, hogy a háziak diós tésztát ettek, de nekem csak tökmag jutott a tésztára. Számptalan keserves élményben volt részem gyermek- és ifjúkoromban, de végül is megbocsátottam a szüleimnek.

A hat elemi elvégzése után 12 éves koromban Bábolnára kerültem, ahol zenére, lovaglásra, lóápolásra és

egyéb munkákra tanítottak bennünket 1937-től 1941-ig, kemény katonai nevelésben részesítve. A négy esztendő leteltével nem a lovas, hanem a zenei pályát választottam. 1941-ben egy honvéd zenekarhoz kerültem Kiskunhalasra, ahol különböző fúvós hangszereken játszottam. 1943-ban Délvidéken, Zomborban voltunk a zenekarral, amikor egy beteg szemű katona után megmosakodtam a lavórban és trahoma nevű szembetegséget kaptam. Tizennyolc éves voltam ekkor. Kilenc hónap elteltével egyik percről a másikra csodálatosan meggyógyultam. Éppen a szegedi kórházban gyógykezelték, ahol állandóan egy elsötétített szobában kellett lennem. Egy katolikus nővér arra biztatott, hogy menjek el a Fogadalmi Templomba, imádkozzunk a gyógyulásomért. Nem hittem benne, de azért elmentem. Amikor az ima után kijöttünk a templomból, gyógyult szemekkel, természetes fénynél tisztán láttam. Egyszerűen csoda történt!

Ezek háborús évek voltak. Értelmetlennek találtam az egész háborút, ezért megszöktem a honvédségtől. Baján fogtak el és halálra ítélték. Még nem voltam 19 éves sem. A halálbüntetés végrehajtásától egy repülőtémadás mentett meg. Mindenki a maga életét mentette, engem meg otthagytak. Nem akartam dezertőr lenni, ezért megkerestem az alakulatomat, de ez egy szörnyű, rettegéssel teli éjszaka volt, mert nem tudtam, hogy reggelre hogyan döntenek az életem felől. Végül is megmenekültem. Erre a kegyelmi hírre olyan hihetetlen energia szabadult fel bennem, hogy egy lovas kocsit egyedül toltam fel a kompra, amivel addig öt ember nem bírt el. Mindenki ott szörnyülködött, hogy ez lehetetlen, ismétljem meg, mire az egyik katonatársam azt mondta: „ahhoz előbb halálra kell ítélni Marsalt és másnap kegyelmet kapnia”.

Visszatekintve látom, hogy Isten sok éven át munkálta megtérésemet. Korábban a katonazenekarban volt egy meghitt barátom, *Csővári Pál*. Ő ma is él Kiskőrösön. Pali többször beszélt nekem a Bibliáról, megtérésről, Úr Jézusról, kárhozatról, üdvösségről. Még egy Bibliát is ajándékozott nekem, hogy olvassam. Egyébként én mindig nagyon vallásos beállítottságú voltam. 1944-ben fogságba kerültünk, mindketten a Szovjetunióba, Horlovkára, egy szénbánya telepre. Pali az én kulacsomat csak félig töltötte kávéval, a többi cukorral pótolta – mikor nem látta senki – hogy kedvezzen az energiaháztartásomnak. Amikor egy év után hazakerültünk volna – ő hamarabb hazakerült – a Konstancába tartó hajóról odakiáltotta nekem a címét, aki a parton voltam: „Csővári Pál, Soltvadkert, Kútágas dűlő 41. szám!” Ezt a címet elraktároztam az emlékezetemben.

A szénbányában az egy év alatt lesóványodtam, munkaképtelenné váltam, és 38 kilóval, különböző betegségekkel hazaszállítottak 1945 decemberében.

Szegedre kerültem egy hadifogoly-kórházba, ahol súlyos betegségem miatt már semmi remény nem volt az életben maradásom felől. Sem enni, sem inni nem kaptam, nem kezeltek, csak várták a halálomat. Hatan voltunk súlyos betegek egy kórteremben, ötöt közülünk el is temettek, egyedül maradtam meg, de már nekem is kiásták a síromat. Ekkor volt egy bizonyos látomásom. Önkívületi állapotba kerültem, 50–60 m magasan voltam a kórház fölött. Az angyalok között lebegtem, gyönyörű muzsikát hallottam, csodálatos mennyei örömfogta el a szívemet, lelkemet, testemet, ugyanakkor pedig láttam magamat a kórházi ágyon letakarva a pokróccal, s mindazt, ami a kórházban történt. Kissé bánattal fogott el, hogy nem ott maradtam, ahol a látomásban voltam, hanem a kórházi ágyon ébredtem fel és jutottam öntudatra, de azt megállapítottam, hogy ha ilyen a halál, akkor attól nem kell félni. Ekkor jött értem egy orvos, s kérdezte: „Ez a fiú még mindig itt van?” Levette rólam a pokrócot, megnézte a pulzusomat, és azt mondta: „Ez a fiú megmarad.” Csővári Pali címe eszembe jutott, és miután megkapta az értesítésem, eljött meglátogatni, és mondta, hogy ha fölépülök, látogassam meg őt Soltvadkertben. Persze mindketten arra gondoltunk, hogy ez volt az utolsó találkozásunk. De Isten másként döntött.

Meleg, nyári decemberi nap volt, amikor vonattal elindultam hozzájuk. Először idős Csővári Pál házigazdával találkoztam, aki nagyon beteg volt. Mellé ültem az ágyra és ő beszélt nekem részletesen a megtérésről, az Úr Jézusról. Ekkor mondtam le a cigarettáról és az italról. Aztán Pali biciklivel kivitt az ő tanyájukra, ahová a háború utáni szegénység nem jutott el, volt bőven ennivaló. Csupán egy nagy gondom volt: Hogyan tovább? Éppen csak betöltöttem a húsz esztendőt. A honvéd zenekarhoz nem volt kedvem visszamenni, a háborús élmények nagyon megtörtek. Végül Soltvadkertben maradtam és napszámban dolgoztam, miközben Csőváriéknál laktam. Pali barátom és családja gyakran kért, hogy látogassak el az imaházba, de hithű római katolikusként nem tehettem a lábamat egy protestáns templomba. Ezért csak a kisterembe mertem bemenni. A gyülekezetnek volt fúvós zenekara, hétközben velük zenéltem én is a kisteremben. Sokat vitatkoztam a baptistákkal, védve a katolikusokat. Közben már egy másik családnál laktam, amikor egyszer hazafelé menet a katolikus egyelet előtt vitt az utam. A nagy mulatozás és cigarettafüst kijózanítólag hatott rám, és viaskodtam magamban, miért védem őket a baptistákkal szemben. Ezután megálltam a baptista imaház előtt. Késő nyári este volt, és nem tudtam, hogy a kisteremben énekkari próba volt éppen, amikor felcsendült az ének: „Bűneid, ha bántnak téged, ördög, világ küzd veled... akkor jöjj a Golgotára...” Ekkor összeroskadtam s rádöbbsentem, hogy itt van az én helyem.

Hazaérve, a háziasszonyomnak örömmel újságoltam, hogy döntöttem az Úr mellett. Ettől kezdve rendszeresen jártam a gyülekezetbe, hallgattam az Igét, érdeklődő voltam minden iránt, és kértem a felvételemet. *Kémeri György* akkori lelkipásztor alig akarta elhinni. 1946. június 11-én pünkösdkor merítkeztem be Szankon, *Lőrincz Imre* lelkipásztor által, és a soltvadkerti gyülekezet tagja lettem. Ezután naponta olvastam a Bibliát, munka közben is azon elmélkedtem, sőt papírt, ceruzát vittem magammal a mezőre, s ha egy gondolat támadt bennem, azonnal feljegyeztem, este pedig mentem látogatni a testvéreket és bizonysgot tenni. A majdani sógornóm jegyezte meg egyszer: „János, magának el kellene mennie a szemináriumba, hogy prédikátornak tanuljon!” Később egyre többször mondták ezt nekem mások is, de én nem tartottam erre méltónak magamat.

Egyszer *Tagai István* áldott életű előljárónak elmondtam, hogy mire bátorítanak engem a testvérek. Ő nagyon bölcs és olvasott ember volt. Csak mosolygott rám és így szólt: „Lehetséges, fiam.” Annyira megörültem a vélekedésének, hogy majdnem a nyakába ugrottam ennek az idős embernek. (Ő támogatta a továbbiakban a tanulásomat.) *Kémeri* testvér, a lelkipásztorunk viszont nem támogató, arra hivatkozással, hogy nincs még két éves gyülekezeti tagságom s anyagi támogatásra sem számíthatok. Nem sokkal ezután *dr. Somogyi Imre*, az akkori elnök testvér járt a gyülekezetben. Kértem a lelkipásztort, hogy most itt a kellő pillanat, és szóljon Somogyi testvérnek az én tanulási szándékomról, de ő ezt nem akarta, mivel szabályellenesnek tartotta azt, hogy nincsenek meg a szükséges feltételek. Viszont Somogyi testvér meghallotta, miről beszélünk és ezt mondta: „Jó, jó, ez a szabály, de vannak kivételek is.” Így is történt. 1947 őszén kezdtem el teológiai tanulmányaimat. Évfolyamtársaim voltak: *Ács András, Boros Gergely, Erdélyi Lajos, Gulyás József, Horváth József, Jóföldi István, Mizerák Sándor, Rác István és Szebeni Olivér* testvérek.

Tanulmányaim végeztével több gyülekezet is meghívott lelkipásztori szolgálatra: a békéscsabai, győri, nagyvarsányi és Budapest-Váci úti gyülekezet. Az első hivatalos meghívólevél 1951 nyarán Nagyvarsányból érkezett, ezért ezt fogadtam el. 1951. szeptember 5-én házasságot kötöttem *Bartók Ilonával*, aki hűséges segítőtársam mind a mai napig. Nagyvarsányban nem volt szolgálati lakás, először egy gyülekezetbeli családnál laktunk akkor még a feleségemmel ketten, majd egy év múlva felépült egy kétszobás lelkipásztor-lakás. Családunk szépen növekedett, házasságunkat Isten öt gyermekkel áldotta meg, négy fiúval és egy leánnyal.

A nagyvarsányi anyaggyülekezethez 9 körzeti állomás tartozott. Itt szolgáltam közel 10 esztendeig. Biciklivel jártam a körzetet, majd később motorkerékpárral. A

Nyírvideki Egyházkerületben másfél évig a titkári, egykét éven át jegyzői, majd *Nyári István* elnök testvér bebörtönzését követően pedig több éven át az elnöki feladatokat láttam el. Politikailag nehéz évek voltak ezek. De Isten minden nehéz helyzetből kimentett. A hatóság részéről rendkívül sok zaklatásnak voltam kitéve. Mivel a tanácsház és az imaház nagyon közel volt egymáshoz, nyitott ablakok mellett sokszor hallgatták a prédikációm imaházon kívül is nem feltétlen az Igére szomjazók... Ám ezek voltak az ébredés éve is a Nyírségben. Évente többször tartottunk bemeztést. A gyülekezetben jó előjáróság működött, sok mindent itt tanultam meg a gyakorlatban tőlük. Így pótolta Isten számomra azokat az ifjúkori kiesett éveket, amikor még távol voltam a gyülekezettől.

Közel tíz évi szolgálat után fogadtam el a szadai körzet meghívását. Amikor ez eldőlt bennem, aznap az O. Chambers napi áhítatos könyvében ez az ige volt: „Kerjete fel és menjünk el innen.” (Jézus) Tudtam, hogy elérkezett az idő a költözésre. Akkor kötelező volt az Egyházügyi Hivatal elnökétől tanácsot kérni. Azt mondtam neki, hogy Isten a pogányokat is fel szokta használni az ő akaratának végrehajtásában, ezért ő dönti el, hogy menjek, vagy maradjak. Nem nagyon tetstett neki a vélekedésem, s végül azt mondta: „No, akkor menjen!”

1960. december 14-én érkezünk meg Szadára, ide tartozott Veresegyház és Kartal. Szűkös anyagi körülmények között éltünk, ezért *Kovács László* aszódi lelkipásztorral – neki szakmája volt a kőműves mesterség – nyolc-tíz éven át együtt kőműveskedtünk. Öt gyerek járt egyszerre iskolába, a megélhetés miatt szükség volt erre, sőt a feleségemnek is el kellett mennie dolgozni. Egy rozoga kis ház volt a szolgálati lakás, amit lebontottunk, és közel egy évig az imaház kistermében laktunk az egész családdal. Ez idő alatt épült fel egy szuterénos, háromszobás lakás, amelyben ma is lakik a lelkipásztor. A hatóság részéről itt nem ért semmiféle bántalmazás. A tanácselnökkel egészen jó kapcsolatom volt. Egyszer elmondtam nekem, hogy ő a tehén faránál nőtt fel, s lám, mire vitte! Én erre azt mondtam neki: „Maga a tehén faránál felnőve kommunista lett, én meg a tehén fejénél baptista lettem.”

A gyülekezetben sok probléma volt, amit intézni kellett sok imádság, harc és tanítás között. Itt, Szadán ért életünk nagy próbatétele is, amikor elsőszülött fiunk, Barnabás 21 éves korában, agydaganat következtében meghalt. Abban tudtunk megnyugodni, hogy az Úr elkészítette őt a Vele való találkozásra. 14 év elteltével úgy éreztem, tovább kell mennem. *Juhász Sámuel* presbíter testvérrel osztottam meg gondolataimat, s ő azt kérte, addig ne menjek el, míg ő él. Bár Samu bácsi beteges ember volt, azt válaszoltam neki: ki tudja, mikor szólítja haza őt az Úr, én addig nem maradhatok. Őben-

ne volt egy egyezés, hogy akkor menjek el, amikor ő befejezte az életét. Egy éjszakai tusakodás után eldőltem a szívemben, hogy továbbmegyek, bár meghívásom nem volt. Ezt követően vasárnap reggel mentem az imaházba, Samu bácsi is jött ellenkező irányból, amikor az út közepén összeesett. Mentőt hívtak, még néhány napig élt a kórházban. A látogatáskor megsimogattam a kezét, néhány szót váltottam vele és befejezte az életét. Én pedig fölmondtam a gyülekezetnek. Feleségem sosem szólt bele a szolgálatvállalással kapcsolatos döntéseimbe, de most megkérdezte: „Hová még? Hová megy a család?” Én ezt mondtam: „Aki azt mondta nekem, hogy menjek el, azt is meg fogja mondani, hogy hová menjek.” Az Úrnak pedig ezt mondtam: „Uram, én fölmondtam a gyülekezetnek. Ha ebben a szolgálatban akarsz tartani, adj helyet!” Egyik napon nagyon erős érzés volt bennem, hogy ma jön az a valaki, aki hozza a hírt, hogy hová menjek. Kartalra indultam, és lekéstem a buszt. A szembejövő buszról leszállt egy atyafi, és kiáltott, hogy várjam meg, mert indulóban voltam. Mondani akarta, hogy miért jött, de én a szavába vágtam, hogy ne mondja, mert tudom, hogy miért jött, jön velem a körzetbe. Megdöbbenve kérdezte, hogy honnan tudom, s mondtam, hogy én az Úr elé vittem ezt az ügyet, itt már letettem a szolgálatot. Ekkor közölte, valóban azért jött, hogy megkérdezze, elvállalnám-e a gyülekezetüket. Akkor rögtön a szívemben – az Úr irányítása nyomán – eldöntöttem, hogy továbbmegyünk.

1974. augusztus 31-én költöztünk Rákoshegyre. Rengeteget látogattam a családokat, mindenkit egyformán. Tizenegy szép évet töltöttünk el Rákoshegyren. Nagyszerű imaóráink voltak. A gyülekezet még ma is imádkozik értünk, családukért. Itt is a lelkipásztorklást és imaházat újítottuk fel. A szolgálatunk nem volt hiábavaló. Amikor 1985-ben átadtam a gyülekezetet, majdnem duplájára szaporodott. 1985-ben vonultam nyugdíjba, bár már két évvel korábban leszállékoltak. Tagságunkat megtartottuk a rákoshegyi gyülekezetben, de mivel mindössze 50–60 méterre lakunk a Budapest-Nap utcai imaházhoz, gyakran ebben a gyülekezetben hallgatunk igét.

Nyugdíjba vonulásom után az egész ország a munkaterületemmé vált, Pécs-től Záhonyig hívtak szolgálni amellet, hogy évekig végeztem kiegészítő szolgálatot Érsekcsanádon, Soltvadkertben, Neszmélyen, Fótton, Pécsen. Feleségem kíséretében a mai napig végzek szolgálatot. Az a meglátásom, ha némi eltéréssel is, de közösségünk országsszerte ragaszkodik az Úrhoz. Szolgatársi-munkatársi kapcsolatunk szinte mindenkivel jó volt. Betegségekkel teletűzdelt volt az életem. 1953-ban felújult bennem a szembetegség. Nyíregyházán operáltak meg, azóta annak egyáltalán nincs nyoma. Ám az a bizonyos kilenc hónapi kezelés legyengítette a

szememet. Még szadai szolgálatom idején lett nyilvánvalóvá, hogy zöld hályog lepte meg mindkét szememet, később a sűrű hályog is jelentkezett. Nyolc műtéten estem át, de a betegséget sajnos nem tudták megállítani. Később szív- és veseproblémák is jelentkeztek, többször feküdtem már intenzív osztályon, de az Úr eddig mindig megtartotta az életemet. Engemet sokszor csalogattak különböző vallásos dolgokkal, tévtanításokkal, nemegyszer meg akartak gyógyítani. Elvittek különböző helyekre külföldiek megjelenésével. Egyet tudok: akit az Úr meg akar gyógyítani, azt meg is gyógyítja, de nem mindig teszi meg. Ő tudja jól, hogy kit miért hagy a betegség harcaiban, küzdelmeiben. Nagyon kell ügyelnünk, hogy ne hajoljunk el a ma oly divatos tévtanításokhoz. Tapasztalatból tudom, hogy egy gyülekezet, egy közösség sem több, mint Jézus Krisztus, akivel személyes kapcsolatunk lehet testileg, lelkileg, szellemileg egyaránt. Ezért halálig ragaszkodom hozzá!

Azt tudom tanácsolni, hogy az Úr Jézushoz, a Bibliához ragaszkodjunk! Isten nélkül kezdtem az életemet. Nem ajánlottak fel Istennek a szüleim a születésem alkalmával. De örülök annak, hogy – mint minden embernek – Isten nekem is adott módot, hogy igent mondjak az Ő hívására. Hálát adok az Úrnak ezért a hívásért és ezért a gyenge, de Őt dicsérni akaró életért, szolgálatért, amit rám bízott és amit még rám bíz. Addig végzem a szolgálatomat, addig vagyok itt a földön, míg az Úr kiszabta életemnek idejét. Köszönöm ezt az Úrnak. Legyen áldott érte az Ő drága szent neve!

*Marsal János, nyugalmazott lelkipásztor
Lejegyezte: Huszta Csabáné*

Marsal János testvér hűségese és gyümölcsöző szolgálatát, 2012-ben Spurgeon-díjjal köszönte meg a Magyarországi Baptista Egyház Országos Tanácsa.

Marsal testvér egész élete során sok testi betegség és lelki gyötrelme között végezte kitartóan és eredményesen szolgálatát. Mindig ez volt számára a legfontosabb.

2012 nyarán legfiatalabb gyermeküket, Dánielt ragadta el a halál. Mély gyászukat Isten akaratában megnyugodva hordozták. Hosszan tartó súlyos betegségében felesége és gyermekei viselték gondját odaadón. Egyre fogyó testi erejének végére érve, 2013. április 20-án, öt nappal 88. születésnapja után kapta a hazahívó szót mennyei Urától, akihez mindhalálig hű maradt. Egész közösségünk – benne a Jó Pásztor olvasótábora is –, hálaadással emlékezik rá, egyedül Istennek adva a dicsőséget.

– a szerk. –

Olvasóink írják

Szeretném megköszönni, hogy mindig megkapom a JP lapot. Nagyon örültem, a Czine bácsiról írt cikksorozatnak. Órá még gyerekkoromból emlékszem.

(P.F. –Aszód)

Nagyon hálásak vagyunk az újságért, és különösen Sajben Klára testvérőnek, aki hűségesen készíti nekünk a jobbnál jobb (olykor nagyon is nehéz!) rejtvényeket. Szinte mindig felér egy jó kis biblia-tanulmánnyal, mire megtaláljuk a helyes megfejtést. Köszönet érte!

(rejtvényfejtőcsapat)

A Jó Pásztor lap egy remek újság. Csak azt hiányolom, hogy az Életutak c. sorozat abbamaradt. Szerintem ez a rovat továbbra is sokakat érdekelne. Jó lenne újraindítani – ha lehet.

(K. B. – Pócsmegyer)

A legjobb keresztyén újságnak tartom a Jó Pásztor-t. Abból is látszik, hogy Isten áldása van a lapon, hogy indulásától a mai napig fenn tudják tartani adományokból. Kívánom, hogy még hosszú ideig így legyen!

(Sz. L. – Makó)

Családommal együtt szeretjük ezt az újságot. Szeretnék még több komoly lelki írást olvasni a lapban.

(H. H. – Bp.)

GYEREKREJTVÉNY

Kivel történt meg?

Kedves Gyerekek! Kössétek össze az eseményeket a megfelelő névvel.

Esetleg azt is megírhatjátok, hogy hol található a történet a Bibliában.

Beküldési határidő: 2013. június 30.

Mi történt?

1. Meggyógyult, a leprából, miután hétszer megfürdött a folyóban
2. Megmarta egy mérgekígyó, mégsem lett semmi baja
3. Prédikáció alatt kiesett az ablakon
4. A nap megállt a parancsára, amíg le nem győzték az ellenfelüket
5. Börtönben volt, de egy angyal kiszabadította
6. Épségben kiszabadult egy nagy hal gyomrából
7. Az Úr ereje segítségével legyőzött egy óriást
8. Utolsó hőstetteként összedöntött egy épületet
9. Meggyógyította Pált a vakságából
10. „Parancsára” a nyeletlen fejsze úszott a vízen
11. Nem égett meg a tüzes kemencében
12. Parancsára a botja kígyóvá változott

Kivel?

- Péter
Sámson
Józsue
Dávid
Jónás
Sidrák
Pál
Naámán
Eutikhosz
Anániás
Mózes
Elizeus

Az előző rejtvény helyes megfejtése: 1. Kajafás, 2. Kereszt, 3. Töviskorona, 4. Lándzsa, 5. Százados, 6. Tamás, 7. Emmaus, 8. Júdas, 9. Ember Fia, 10. Betlehem, 11. Pilátus, 12. Bethánia, 13. János, 14. Bartimeus, 15. Samaritánus, 16. Nikodémus, 17. Péter.

KRISZTUS FELTÁMADT

Helyes megfejtést küldtek be: Dobner Péter (Fót), Borbényi Bettina (Szigethalom), Mihály Levente (Bp), Szentesi Mollí (Pécel), Vári Tímea (Kiskőrös), Majnár Titusz (Törökszentmiklós), Simon Dóra (Bp), Katona Réka (Bp), Viktori Martin (Bp), Laczkovszki Áron (Bp), Buffham Nicolas (Bp), Varsóci Kristóf (Bp), Doboróczki Piroska (Bp), Halász Tamás (Bp), Kovács Ádám (Bekölce) **Gratulálunk!**

**A Lacházi Baptista Gyülekezet weblapja elérhető
a www.lachaza.baptist.hu címen.**

Kérjük, látogasson el a honlapra!

KVÍZKÉRDÉSEK – Bibliai Állatkert

A feladványt készítette: dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2013. június 30.

A helyes válaszok mellé kérjük beküldeni a pontos igehely megjelölést is.

1. Kiről szól a következő idézet: „olyan az ereje, mint a bölény szarva”?

- a) Sámsonról mondták ezt a filiszteusok
- b) Izráelről mondta Bálám
- c) Góliátot jellemezték így
- d) Anák fiait írták le így

2. Jákób melyik fiát jellemezte így: „gyorslábú szarvasünő”?

- a) Benjámin
- b) Issakkár
- c) Zebulon
- d) Naftáli

3. Ehetett-e Salamon király gazellahúst?

- a) igen
- b) nem

4. Ézsaiás könyve 32. részében milyen négylábú állat van megemlítve?

- a) juh
- b) zebra
- c) teve
- d) zsiráf

5. Mit mond Efraim kesergéséről Jeremiás könyve? „Megtértél, mint ...”

- a) szódás a lovát
- b) egy makacs szamarat
- c) egy tanulatlan borjút
- d) egy igavonó ökröt

6. Kinek húztak a lábára delfinborsarut?

- a) Salamon király hozatta magának távoli vizekről
- b) Dávid király lábára, amikor már öreg volt, hogy ne fázzon
- c) Józsefnek a fáraó udvarában
- d) Igazából senkinek se, csak egy példázat említi így

7. Kik nyargaltak fehér számaron?

- a) A fáraó tisztviselői jártak így körbe
- b) Izráel vezetőiről írja a Bírák könyve
- c) A babiloniak használták Nabukodonozor idejében
- d) Saul és testvérei

8. Melyik madár NEM szerepel Ézsaiás könyve 34. részében?

- a) Gólya
- b) Bölömbika
- c) Pelikán
- d) Kánya

9. Honnan szerezte be Salamon király a lovakat?

- a) A hettitáktól
- b) Ófirből
- c) Libanonból
- d) Egyiptomból

10. Mit NEM szállítottak a Tarsishajók Salamon részére?

- a) Elefántcsont
- b) Páva
- c) Rinocéroszbőr
- d) Majom

11. Mit mond Ézsaiás könyve, milyen állatok elé vetik a bálványokat az utolsó napokban?

- a) Hörcsögök
- b) Vakondok
- c) Menyétek
- d) Patkányok

12. Melyik próféta mondta: „Jajgatok, mint a struccok”?

- a) Mikeás
- b) Jónás
- c) Jeremiás
- d) Abdiás

13. Kinek a sütőteknőjébe mentek bele a békák?

- a) Az izráeliekébe a pusztában, amikor engedetlenek voltak és zúgolódtak
- b) A sareptai özvegyasszonyéba
- c) Az egyiptomiakéba a 10 csapás során
- d) A fősütőmesterébe, ezért vetette a fáraó tömlöcbe

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1/c–Templomba (Mt 21:12); **2/b**–Zsoltárok (Zsolt 8:3); **3/a**–113-118 Zsoltár (Mt 26:30 citátum); **4/a**–2 db, (Lk 22:38); **5/c**–Málkus (Jn 18:10); **6/a**–Kajafás (Mt 26:57); **7/d**–János (Jn 18:22); **8/a**–Máté evangéliuma (Mt 27:24); **9/b**–Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár (Mt 26:30); **10/c**–Rabbuni! (Jn 20:16); **11/b**–11.1 km (Lk 24:13+függelék); **12/c**–Pálnak (1Kor 15:8).

A megfejtést beküldték: Fodor Boglárka (Békés), Piros Elemérné (Bp), Mészáros Lajos (Bp.) és további 67-en, (Lásd a keresztrejtvényt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.)

Gratulálunk!

JÓ PÁSZTOR

Kiadja: JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím: 1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

	1	2	3	4		5	6	7	8		9	10	11	
12						13					14			
15					16					17		18		
19				20					21		22			
23			24					25		26				
27		28	29				30	31		32			33	
		34			35		36			37		38		
39	40		41			42				43		44		
45		46		47				48	49		50			
51			52		53			54		55			56	
		57		58		59	60		61				62	
63	64				65		66				67			
68				69		70				71				
72			73		74		75			76				
					SZ									

KERESZTREJTVÉNY

A megfejtendő igevers a függőleges 12, 36 és vízszintes 1 alatt található.

A rejtvényben szereplő nevek az új fordítás szerint kerültek beírásra, az ettől való eltérést külön jelezzük.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers harmadik része 12. Helység Síkem közelében, ahol Abimélek lakott 13. Norvégia fővárosa 14. Orosz város a Káma folyó partján 15. Befejező 16. Saul nagyapja 18. Bór, oxigén, jó 19. Részben lemossa! 20. Magas olvadáspontú kemény fém, nyelvújításkori neve: fősteny 21. Szerűjét megvette Dávid, hogy oltárt állítson rajta (Kár.ford.) 23. A tegnapi holnapja 24. A 24-ik papi rend feje Dávid idejében – 1Krn 24. (ford.)26. Vél betűi keverve 27. Harang hangja 29. A személyzeti osztály mai rövidítése 30. Móka egynemű betűi 32. L-lel az elején: ázsiai ország 34. Az egyik belső szerve 36. Sivatagi időszakos folyó, kiszáradt folyómeder 38. Nyúlik páratlan betűi 39. Egyiptomi napisten 41. Az egyik jelölt a 12. apostoli helye 44. Árva egynemű betűi 45. A legelső vezetéknev a telefonkönyvben 47. TSNZ 48. Ezt a nevet adta magának Naomi – ford. 51. Midján királya, akit Gedeon legyőzött (Kár.ford.) 53. A második város, amit Józsué elfoglalt (Kár.ford.) 55. Becézett női név 57. Kibérel egy részét! 59. Megtámadta Izráelt Refidimmél 62. A csontot és

az izmot köti össze 63. Jónást ide küldte az Úr 66. Tündér ..., magyar film 1981-ből 67. Morva egynemű betűi 68. K-val a végén: Matuzsálem atya 69. Izráel női bírása volt – ford. 71. Örökzöld növény 72. Szak betűi keverve 74. Ezen a hegyen készítette el Józsué Mózes törvényeinek a mását (Kár.ford.)76. Termékeny vidék a Genezáret-tótol keletre
Függőleges: 1. Feszültségekkel teli helyzet jelzője 2. Európa közös fizetőeszköze 3. Régi híres szappanmárka 4. Névelő fordítva 5. Salamon fia, csak Júda és Benjámin királya volt 6. Hámát városának bálványa 7. Közlés része! 8. 23 éven át volt Izráel bírása – a második magánhangzón ékezet hiány 9. Egészséges 10. Jákob egyik fia 11. Íróeszköz **12. A megfejtendő igevers első része** 16. Karzat része! 17. Visszaért! 20. ...-Arba, itt halt meg Sára 22. Vidék Asszíriában, amelynek lakóit Palesztinába vitték, hogy Samáriát újra benépesítsék (Kár.ford.) 24. Az ő felesége volt Jézabel 25. Lót leszármazottja, és ország a Jordántól keletre 28. Római 2000 31. Itt halt meg Radnóti Miklós – ford. 33. Puszta Palesztina és Egyiptom között 35. Ela király Thirsai házána gondnoka volt (Kár.ford) **36. A megfejtendő igevers második része** 37. Szamárhang 40. F-fel az elején: egy diakonissza Pál idejében 42. Ennek a sarja ég a napmelegtől 43. Királynőjét a Biblia és a Korán is említi 46. Bárak atya 49. ...szombat – felvidéki település 50. Az egyik szolmizációs hang 52. Ezékiás király anyja 54. Város Rúben törzsi területén (Kár.ford) – fordítva 56. ...-Jeárim, ide vitték a

Szövetség Ládáját Bét-Semesből 58. Az ősa 60. Bél betűi keverve 61. Jókivánságokkal halmoz el 64. Ósi indián civilizáció 65. A tetőnek a falhoz csatlakozó pereme 67. Szőlőből készül 70. Oxigén és berillium vegyjele 71. TÁÓ 73. Mértékegység rendszer 75. Bizony 76. Bajnokok Ligája

Beküldendő az igevers és az igehely.

Beküldési határidő: 2013. június 30.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

„Ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön, nem tér vissza hozzám üresen” (Ézsaiás 55:11/a)

Helyes megfejtést küldtek be:Serestyén Gyula* (Debrecen), Lőrík Jánosné* (Bp), Martonné Szlepák Margit* (Tahi), Gulyás Ernőné* (Bp), Kovács Bálint* (Újkígyós), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Papp József* (Szomolya) Kovács Sándorné* (Miske), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Schmal Henrikné* (Balatonszemes), Dan János* (Békés) Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Horváth Jánosné* (Fadd), Némethné Tóth Eszter* (Kaposvár), Varga Lajosné* (Isaszeg), Bató Tiborné* (Ócsa), Döme Károlyné* (Zirc), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Vajda Jánosné* (Orgovány), Gyaraki Lászlóné* (Békés), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalú), Polányi István* (Bp), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Spangenberg Rudolf* (Komló), Marton András* (Bp), Bolemányi Jánosné* (Kiskörös), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Mihály Sándor* (Szada), Lovász Mihály* (Kiskörös), Kerekes Béláné* (Mágocs), Gyaraki Mihályné* (Békés), Horváth Béláné* (Szada), Györki Árpádné* (Szada), Szegedi Gyuláné* (Kiskörös), Kiss Antal* (Gyula), Hodoszó Jánosné* (Méhkerék), Bathó Erzsébet* (Rév-Komárom), Barna Rezsőné* (Pécel), Török Sándor* (Debrecen), Zóka Benjámin* (Pécs-Hird), Szirbucz Mihályné* (Kétegyháza), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Majosi Sándorné* (Bakonszeg), Lomjanszkiné Torgyik Zsuzsanna* (Kiskörös), Vári Györgyné* (Kiskörös), Kissné Kovács Valéria* (Hajdúböszörmény), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Szutor Józsefné* (Bp), Tóth Antal* (Hajdúböszörmény), Sándor Mária* (Bp), Nyári I. Lászlóné* (Kaposvár), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Vezsenyiné Ács Magdolna* (Pécel), Majnárné Szommer Annamária* (Törökszentmiklós), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Dobner Béláné* (Bp), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Petrik Borisz* (Órbottyán), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Lisztes András* (Albertirsa), Hégyel Béláné* (Békés), Barát Imréné* (Nyíregyháza), Marton Elemérné* (Lénárdaróc), Vincze Jolán* (Domoszló), Forrás Ferenc (Bp), Barabás Hajnalka (Tuzsér), Feik Jánosné (Pécs-Somogy), Merkl Ottóné (Bp), Németh Emília (Szombathely), Papp Béláné (Pécs), Kovács Sándorné (Kiskörös)

Könyvjutalomban részesült: Martonné Szlepák Margit (Tahi), Tóth Antal (Hajdúböszörmény), Majnárné Szommer Annamária (Törökszentmiklós), Róza Tiborné (Kiskörös), Dan János (Békés)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.